

Ústav práva autorského, práv průmyslových a práva soutěžního

Právnická fakulta Univerzity Karlovy v Praze

Nám. Curieových 7

P r a h a 1

O p o n e n t s k ý p o s u d e k

Rigorózní práce Evy Biskupové o názvu: Soukromoprávní a veřejnoprávní aspekty ochrany průmyslového vlastnictví v recentním českém právu.

Práva z průmyslového vlastnictví tvoří jen jeden pilíř práv k nehmotným statkům a v porovnání s právem autorským představuje přece jen dílčí problematiku občansko právní nauky. Ostatně zařazení práv z průmyslového vlastnictví do systému práva občanského již jen kvůli jeho partikulaci není nesporné. Rovněž v didaktickém kursu občanského práva panují na tuto otázku různé názory. Např. práva z ochranných známek bývají zhusta zařazována do práva obchodního. Tím vším chci říci, že rigorózní záměr má již od samotného počátku četná systémová úskalí, která na autorku práce jistě kladla nemalé nároky. Naštěstí se mnohým vyhnula tím, že příliš neteoretizuje, ale věnuje se spíše praktickým otázkám průmyslového vlastnictví na půdě pozitivního práva. Také vlastní osnova je strukturovaná poměrně jednoduše, kdy po nezbytném obecném úvodu přechází ihned k charakteristice jednotlivých veřejnoprávních aspektů průmyslových práv na straně jedné a v druhé části práce pak k charakteristice jejich aspektů soukromoprávních.

Charakteristika veřejnoprávních aspektů průmyslových práv působí v práci sevřenějším dojmem než je tomu u charakteristiky soukromých práv z průmyslového vlastnictví. Jako by byla dominantnější. Jejich těžiště vidí v působnosti správních orgánů a ve skutečnosti, že k jejich vzniku je třeba formálního výroku. Tak např. již na str. 21 vychází z teze, že právní ochrana průmyslového práva „...nevzniká vytvořením jejího předmětu, ale zpravidla až ...rozhodnutím vrchnostenského orgánu.“ Do určité míry tím ovšem popírá Knapovu osobně majetkovou teorii práv k nehmotným statkům a teorie jeho předchůdců, kteří např. připouštěli právní ochranu jinak veřejnoprávně nechráněného vynálezu v podstatě starořímskou juriární žalobou.

Jak jsem již naznačil veřejnoprávní aspekty průmyslových práv jsou autorce zřetelně bližší. Nepodává se to jen ze skutečnosti, že se podrobně zabývá průběhem správního řízení o těchto předmětech, ale že se i podrobně zabývá někdejší kompetenčním sporem řešeným zvláštním kompetenčním senátem o věcnou příslušnost v případě rozhodnutí správního orgánu. Problém, zda registrace či výmaz průmyslového práva je soukromoprávní věcí (nárokem) nebo sporem, který má být řešen ve správním soudnictví byl svého času judiciálním oříškem. Autorka správně podrobuje kritice názory, které pletly spíše pro sféru soukromoprávní a jednoznačně se přiklání k pozměněné judikatuře.

Soukromoprávní dimenzi průmyslových práv spatřuje autorka v obsahu vlastnického práva k nim. Správně si ovšem uvědomuje, že pozitivní obecná úprava (§ 118

obč.zákoníku) valně nedovoluje na ně nahlížet jako na práva věcná.I zde příliš neteoretizuje, i když současné pojetí by si kritiku jistě zasloužovalo.Věnuje se spíše subjektivním právům z průmyslového vlastnictví a jejich omezením.Podrobněji zde je rozvedena licenční smlouva k předmětům průmyslového vlastnictví (str.78 a n.),poněkud v ústraní a ke škodě věci zůstává smlouva o převodu průmyslového práva.

Předložená rigorózní práce prokazuje,že její autorka má hluboké praktické znalosti přesahující míru obvyklou pro práce tohoto druhu.Někdy až úporná snaha dopátrat se podstaty sice vede až k přílišné popisnosti právních jevů,ale v žádném případě nezpochybňuje oprávněnost takového zkoumání. Práci doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 26.10.2004

JUDr.Michal Růžička,CSc.